

Tuhaf Bir Telefon

Size anlatacağım inanılmaz olay Dedektif Bol Bel'in bürosuna gelen bir telefonla başladı. Bol Bel o sabah içeri daha yeni girmiş, sandalyesine oturmaya bile fırsat bulamamıştı.

“Gizemli Şeylev Dedektiflik Büvosu, ben Dedektif Bol Bel. Nasıl yavdımcı olabilirim?”

“Dedektif Bol Bel, çok acil bir durum var!”

“İsminizi öğvenebilirim miyim efendim?”

“İsmim Aslı. Çok acil bir durum var. Hemen buraya gelebilir misiniz?”

“Tabii Aslı Hanım. Neveden avıyovsunuz?”

“Taksi'den.”

“Taksimde misiniz şu anda yani?”

“Hayır, Taksi'deyim.”

“Ben de öyle dedim zaten.”

“Hayır, hayır... araç olan taksimde değil, semt olan Taksi'deyim ben.”

“Taksim olmasın o?”

“Eskiden öyleydi.”

“Ne demek eskiden öyleydi? Kendimi bildim bileli Taksim'in adı değişmemiştir.”

“Bu sabah değişti. Ben de sizi bu yüzden arıyorum zaten.”

“İlginç... advesin kalanını vica edeyim.”

“Söylüyorum: Kulak ekme Sokak, numara beş, Taksi. Bkk İlköğretim Okulu.”

“Kulak ekme Sokak mı? Sulak eşme olmasın sakın?”

“Sizi arama nedenimin ikincisi de bu. Bu sabah sokağımız adı da değişti.”

“Hımm... Bkk İlköğretim Okulu dediniz, değil mi?”

“Hah işte, sizi arama nedenimin ncs: Bizim okulun adı Bkk değil Büyük’tür. Büyük İlköğretim Okulu yani. Ama...”

“Bu sabah o da değişti. Doğvu mu anladım?”

“Aynen yle. Bu sabah baktık ki, o ne? Okulumuzun adı değişmiş, sokağımızın adı değişmiş, semtimizin adı bile değişmiş. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Bizim sınıftaki Kokan’la konuşuyorduk. Sizden söz etti. ‘Bu durumu zse Dedektif Bol Bel çözer’ dedi. O nedenle sizi aradım.”

“Beni nevdiği için avkadaşımıza teşekkv ederim. Hev ne kadav adı bivaz gavip olsa da...”

“Arama nedenimin dördüncüsü: Arkadaşımın adı da değişti.”

“Nasıl yani?”

“yle işte... Dn arkadaşımın adı Okan’dı. Bu sabah sınıfa gelince bir baktık ki Kokan olmuş.”

“Gevekten ilginç bir duvumla kavşı kavşıyayız Aslı Hanım.”

“Yaşlı.”

“Efendim?”

“Adım Yaşlı. Az önce değişti.”

“Aman Tanvım! Hemen geliyovum!”

BOL
DEDENT

HEMEN
GELİYÜM!

Bol Bel telefonu kapar kapamaz turuncu renkli pardösüsünü sırtına, aynı renkteki geniş kenarlıklı şapkasını başına geçirdi. Koca göbeğini sımsıkı saran sarı gömleğiyle upuzun kırmızı kravatını şöyle bir düzelttikten sonra yola çıktı ve bürosunun bulunduğu Fillibaba Yolu'nu aceleyle inmeye koyuldu. Önce vapura binip karşı yakaya geçmesi, sonra da verilen adrese otobüsle gitmesi gerekiyordu.

Ama... durun biraz. Çok hızlı ilerliyoruz, öyle değil mi? Daha size Bol Bel'i tanıtmadan, yaşadığı yer hakkında bilgi vermeden macerayı anlatmaya giriştim. R harfini söyleyemediğinin dışında hakkında ne biliyorsunuz ki?

İyisi mi bırakalım, Bol Bel vapura doğru yürüsün, ona sonra yetişiriz. Biz şimdi bir öykünün içinde olmanın ayrıcalıklarını kullanıp biraz geride kalalım ve Bol Bel'in yaşadığı dünyaya göz atalım. İlk durağımız Fillibaba Yolu.

Hazır mısınız?

Yeni bir bölüm açarak anlatmaya başlıyorum.

BOL BEL'in Gizemli Dünyası

Fillibaba Yolu dimdik bir eğimle denize doğru iner. Yolun yarısına geldiğinizde, usta bir ressamın tuvalinden taşmış gibi görünen olağanüstü manzarayla karşılaşsınız: Deniz mavi bir bilye gibi ıslık ıslıktır. Yol boyu uzanan bahçe duvarlarının, yokuşun sonundaki koca koca apartmanların arasında, devasa bir bardağa doldurulmuş gibi görünür. Yolcu vapurları, balıkçı takaları ve sandallar kayar gibi gider üzerinde. Beyaz noktacıklardan ibaret olan martıların neşeli çığlıkları günün her saati duyulur. Güneş ışıkları parıltıyan balıklar gibi oynar masmavi yüzeyinde.

Böyle muhteşem bir manzaraya sahip olsa da, Fillibaba Yolu'nu günün hemen her saati yorulmak nedir bilmeden bir aşağı bir yukarı koşturan çocuklardan başkası pek sevmez. Adamakıllı diktir çünkü. Yaşlılar, "Aman, öldüm, bittim," diye söylenir yokuşu çıkarken. Yetişkinler, "Ter içinde kaldım," diye. Hele ki postacılar, bırakın sevmeyi, Fillibaba Yolu'ndan basbayağı nefret eder. "O kadar dik bir yokuşu omzumda koca çantayla çıkacağıma gider hamallık yaparım," diyerek iş bırakan postacıların sayısı hiç de az değildir.

Ne var ki, Fillibaba Yolu'nu tırmanmaktansa hamallık yapmaya başlayanların mutlu olduğu da görülmemiştir pek. Koca koca sandıkları üç kez taşıdıktan sonra, "Bu kadar yükün altına gireceğime gider bir sütçüye beygir olurum," dedikleri söylenir. Artık bu kadarını da yaparlar mı, bilmem. Bence olabilir. Çünkü yetişkinlerin çalıştıkları işi sevdiği pek görülmemiştir. Ama bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?

Yetişkinler homurdanmayı sever. Eğlenceli oldukları pek söylenemez. Size hep BAÇYOF'ta öğrendikleri şeyleri tekrarlarlar. Sık sık, "Derslerini yapmadın mı? Defterinin kenarlarını yine mi kıvırdın? Harçlığımı ne çabuk bitirdin? Üstünü başını yine mi kirlettin? Yeter artık! Eve geç kalma! Tepemi attırma! Elleme! Bırakma! Dokunma! Jandarma!" dediklerini duyarsınız.

Tutar da onlara "Hepsini anladım da, jandarma diyerek ne kastediyorsun?" dersiniz, vay halinize! Surat hemen asılır, kaşlar çatılır ve arkasından yeni bir emir duyarsınız: "Çok soru sorma!"

Dedim ya, yetişkinler pek eğlenceli değildir. Onlara merak ettiğiniz bir şeyi sorarsanız, yanıtlamamak için bin dreden su getirirler. "Çok yorgunum... Eve boşuna mı internet bağlattık? Bırak da biraz kafamı dinleyeyim... Bunu hâlâ çözmediler mi? Ben öğrenciyken de sorarlardı... Başım ağrıyor... Görüyorsun ki haberleri izliyorum..." Ve daha bunlar gibi neler neler...

Ustaca manevralarla bu bahanelerden sıyrılırsanız (örneğin, "İnternet çıktı ebeveynlik bozuldu, hiçbir soruya yanıt vermiyorsunuz," dersiniz) başka bir engel çıkar karşımıza: Görünmezlik.

Yetişkinler hiçbir şeyde olmasa da, sizi görmüyormuş gibi davranmakta çok başarılıdır. Hiç farkında olmadığınız çok ama çok önemli işlerle uğraşıyormuş gibi yapmayı iyi becerirler. Televizyonda saçma sapan bir program izlerken atomu parçalıyormuş gibi davrandıklarını, komşularla çene çalarken dünya barışı hakkında görüş belirtir gibi tavır takındıklarını görmüşsünüzdür. Hatta size kuşların nasıl uçtuğunu anlatmak yerine, işi abartıp, “Şu anda gezegenlerin güneş çevresindeki yörüngesini takip ediyorum,” bile diyebilirler ki, bunu söylerlerse sakın inanmayın. Babam beni hep öyle kandırırdı. Ama evde hiç teleskop görmedim.

Yetişkinler bu yöntemleri kafasından uydurmaz. Bütün bunlar onlara BAÇYOF'ta öğretilir. Yani, Bırak Artık Çocukluğuna Yetişkin Ol Fakültesi'nde.

Bütün yetişkinler BAÇYOF'a gitmek zorundadır. Orada 'Beş Derste Çocukları Kandırmak', 'Nasıl Sıkıcı Olunur?', 'Çocukları Görmeme Yöntemleri', 'Sorular Nasıl Savuşturulur?', 'Çok Şahane Bahaneler', 'Azarlama Teknikleri' gibi derslere girerler. Bu derslerde başarı göstermeyen yetişkin olmasına izin verildiği görülmemiştir.

BAÇYOF pek disiplinli bir yerdir. Devamsızlık, ders kaçırmak, sınıfta gülümsemek, fakülte sınırlarında kahkaha atmak, hele ki eğlenceli olmak kesinlikle yasaktır. Bunlardan herhangi birini yapan disipline gönderilir. Çekilir dert değildir anlayacağımız. Yine de yetişkinler BAÇYOF'ta okuyup mezun olmak için can atar. İşin tuhaf kısmı, eğitim bunca zor olmasına karşın okulu bitirmeyen de görülmemiştir. Bütün yetişkinlerin çekmecesinde bir BAÇYOF diploması mutlaka vardır.

BAÇ YOF
EĞİTİM
MERKEZ KOM.

